

Arrest

nr. 204 600 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 augustus 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot.

1.2. Op 27 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

- 1.3. Bij arrest nr. 137 941 van 5 februari 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.
- 1.4. Op 10 oktober 2012 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent de erkenning van het buitenlandse huwelijk. Bij eenzijdig verzoekschrift dient de verzoekende partij samen met haar echtgenote een beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent tegen voormelde weigeringsbeslissing.
- 1.5. Op 30 januari 2014 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Gent de vordering vermeld in punt 1.4. ongegrond. Tegen voormeld vonnis tekent de verzoekende partij hoger beroep aan bij het Hof van Beroep te Gent.
- 1.6. Bij arrest van 17 september 2015 wordt het hoger beroep vermeld in punt 1.5. afgewezen als ongegrond.
- 1.7. Op 14 april 2015 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenoot.
- 1.8. Op 1 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.9. Bij arrest nr. 174 919 van 20 september 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.8.
- 1.10. Op 7 oktober 2016 biedt de verzoekende partij zich tesamen met mevrouw K.H. aan bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent met het oog op het afsluiten van een huwelijk.
- 1.11. Op 11 oktober 2016 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent het voorgenomen huwelijk te voltrekken. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de rechtbank van eerste aanleg te Gent.
- 1.12. Bij vonnis van 16 februari 2017 verklaart de rechtbank van eerste aanleg te Gent het beroep vermeld in punt 1.11. ongegrond.
- 1.13. Op 25 april 2017 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.
- 1.14. Op 25 april 2017 wordt vastgesteld dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij genomen werden in Italië op 11 juni 2012 naar aanleiding van een asielaanvraag aldaar.
- 1.15. Op 15 mei 2017 wordt de verzoekende partij gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.
- 1.16. Op 31 mei 2017 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Italiaanse autoriteiten.
- 1.17. De Italiaanse overheden worden, door het verzoek vermeld in punt 1.16. niet binnen de in artikel 25 (1) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening) gestelde termijn te beantwoorden, verantwoordelijk voor de asielaanvraag van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 25 (2) van voormelde verordening.
- 1.18. Op 9 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:
- “In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):*
- (...)*
- die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*
- REDEN VAN DE BESLISSING :**

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Pakistaans staatsburger en van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, werd op 18.04.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 25.04.2017 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van zijn origineel paspoort met nummer KH423387 (afgegeven te Brussel op 19.06.2012 en geldig tot 18.06.2013). Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 11.06.2012 in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag.

Op 15.05.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op ca. 20-21.04.2012 vertrokken te zijn vanuit Pakistan en stelde hij eerst per auto naar Turkije te zijn gereisd met een transit via Iran. Betrokkene verklaarde 1 nacht in Turkije te hebben verbleven te Istanboel (TUR) alvorens per auto verder door te reizen naar Griekenland waar hij 7 tot 8 dagen in Athene (GR) verbleef. Vervolgens reisde betrokkene per boot verder door naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 11.06.2012 in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar hij ontkende asiel te hebben gevraagd.

Betrokkene verklaarde 1 nacht in Italië te hebben verbleven in een station ergens tussen Turijn (IT) en Milaan (IT) alvorens per auto en trein verder door te reizen naar België met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde op 14.06.2012 in België gearriveerd te zijn.

Het feit dat betrokkene reeds in juni 2012 in België arriveerde wordt ook bevestigd door het feit dat betrokkene op 19.06.2012 bij de stad Gent een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op basis van het feit dat zijn echtgenote (H.K.M.E. (...), geboren te Gent op 04.01.1969, Belg) te Gent verblijft. Vervolgens werden onze diensten op 21.06.2012 geïnformeerd dat het huwelijk van betrokkene met zijn in België verblijvende echtgenote voorlopig niet geregistreerd wordt omwille van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk bij het parket. Vervolgens wordt er op 27.06.2012 aan betrokkene door onze diensten een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 20) afgeleverd vermits de authenticiteit, waarachtigheid en echtheid van de huwelijksakte van betrokkene niet met zekerheid vastgesteld kan worden waardoor de verwantschap tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote niet op afdoende wijze bewezen is. Vervolgens werd er op 20.09.2012 door het parket te Gent (BE) een ongunstig advies uitgesproken betreffende het huwelijk van betrokkene en zijn Belgische echtgenote, waarna onze diensten op 10.10.2012 geïnformeerd werden dat de erkenning van het huwelijk van betrokkene geweigerd is op basis van dit negatief advies van het parket. Deze beslissing werd vervolgens ook bevestigd in een arrest van het Hof van Beroep te Gent (BE) d.d. 17.09.2015 alsook in verscheidene arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn vrouw een Belgische is en omdat hij tevens ook bij haar te Gent (BE) verblijft. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene dat hij in Italië werd opgepakt en dat daarbij zijn vingerafdrukken tevens ook geregistreerd werden. Hij verklaarde tijdens deze procedure goed behandeld te zijn geweest en verklaarde dat hij vervolgens meteen weer werd vrijgelaten waarna hij 1 nacht in Italië verbleef alvorens verder door te reizen naar België.

Betrokkene verklaarde naast zijn in België verblijvende echtgenote tevens ook een in België verblijvende broer te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de broer van betrokkene (K.A.R. (...), geboren te Swat op 20.07.1979, België) over de Belgische nationaliteit beschikt en heden te Gent (BE) verblijft.

Op 31.05.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) vanaf d.d. 15.06.2017 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 19.06.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

In een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 31.05.2017 worden onze diensten verzocht om voor betrokkene het vluchtelingenstatuut minstens het subsidiaire beschermingsstatuut toe te kennen. Hierbij worden verscheidene elementen en documenten betreffende het persoonlijke vluchtmotief van betrokkene aangehaald.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te

dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet onkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Verder wensen we hieromtrent nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn echtgenote Belgische is en omdat hij reeds bij haar in Gent (BE) woont. Dit verblijf in België van de echtgenote van betrokkene wordt ook benadrukt door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst. We wensen hieromtrent op te merken dat bovenstaande aantoonde dat het huwelijk tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote reeds verscheidene keren uitgebreid onderzocht werd door verschillende diensten en instanties (cfr. Gezinshereniging, parket, RVV, Hof van Beroep) en dat telkens besloten of bevestigd werd om het huwelijk tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote niet te erkennen. Hieruit kan dan ook besloten worden dat de onderlinge relatie tussen betrokken en zijn Belgische echtgenote niet te kaderen valt onder de bepalingen van Verordening 604/2013 betreffende gezinsleden zoals bepaald in artikel 2, g) van Verordening 604/2013. Op grond van bovenstaande vaststellingen besluiten we dan ook dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde en erkend huwelijk tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote waarbij tevens ook geen duurzame en stabiele relatie overeenkomstig Verordening 604/2013 en de wet van 15.12.1980 wordt aangetoond. Dit impliceert dan ook dat een overdracht van de betrokkene aan de Italiaanse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt. We benadrukken hierbij ook dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is

er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zouden zijn om zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende echtgenote.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België verder ook dat zijn broer reeds in België verblijft. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende broer van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. We benadrukken hierbij tevens ook nogmaals dat het bovenstaande tevens ook aantoont dat in België verblijvende echtgenote van betrokkene ten overstaan van de betrokkene niet als "gezinslid" kan worden beschouwd.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde gezond te zijn en tevens ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer of echtgenote. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielpprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Verder merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn broer of echtgenote meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokken en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer of echtgenote zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer of echtgenote van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken in Italië verklaarde betrokkene dat zijn vingerafdrukken inderdaad geregistreerd werden in Italië maar hij ontkende dat dit gebeurde omwille van een asielaanvraag.

Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Dit toont dan ook aan dat betrokkene effectief asiel vroeg in Italië.

We verwijzen verder naar de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene waarin het persoonlijke vluchtmotief van betrokkene uitgebreid beschreven en benadrukt wordt. Desbetreffend merken we op dat redenen die slaan op het inhoudelijke karakter van de asielaanvraag en de vraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten, of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht niet in overweging genomen worden in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag wordt vastgesteld. Daarnaast merken we op dat

Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Er is derhalve dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de vluchtmotieven, in combinatie met de door betrokkene en zijn advocaat aangebrachte stukken, van betrokkene niet onderzocht zullen worden door de Italiaanse autoriteiten en dat betrokkene in Italië geen kans zal hebben op het verkrijgen van internationale bescherming. We benadrukken verder ook dat de terugname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 wat impliceert dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Dit betekent ook dat betrokkene zijn persoonlijke vluchtmotieven kan verduidelijken en aanbrengen in het kader van zijn asielaanvraag in Italië. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen ook op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Verder merken we op dat het Italiaanse decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 een omzetting vormt van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming ('opvangrichtlijn'). Deze Richtlijn laat toe dat lidstaten onder bepaalde voorwaarden de materiële opvangvoorzieningen intrekken indien een verzoeker om internationale bescherming de door de bevoegde instanties vastgestelde verblijfplaats verlaat zonder deze instanties op de hoogte te stellen of, indien hun toestemming is vereist, zonder toestemming. We merken op dat het loutere gegeven dat een beslissing tot intrekking van dergelijke materiële opvangvoorzieningen, omdat een asielzoeker in Italië zijn opvangplaats zonder verwittiging of toestemming verlaat, niet per definitie een reëel risico vormt op een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Bovendien verwijzen we ook naar het meest recente rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ('Schweizerische Flüchtlingshilfe' –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien', Bern, augustus 2016, verder SFH-rapport genaamd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. Daarin wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er een procedure voorzien is voor het verkrijgen van opvang. De betrokkene dient desgevallend een afspraak te maken met de bevoegde prefectuur en uit te leggen waarom de opvangplaats verlaten werd. Het is in dat geval aan de bevoegde prefectuur om te beslissen of de betrokkene opnieuw wordt toegelaten tot het opvangstelsel (pagina 28). Ons inzien maakt de betrokkene niet aannemelijk dat deze specifieke procedure in voorkomend geval geen reële mogelijkheid biedt om opnieuw opvang te verkrijgen in Italië. Bovendien vindt de mogelijkheid om de materiële opvang in te trekken steun in artikel 20, lid 1, a van de Richtlijn 2013/33/EU en komt Italië daarmee niet tekort aan de verplichtingen uit deze Richtlijn.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn. Daarnaast werden er tot op heden, zowel door betrokkene als door zijn advocaat, in het kader van zijn asielprocedure geen medische attesten of andere documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

Verder wensen we ook op te merken dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld

met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E. v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Ook tot op heden blijft het EHRM op zijn standpunt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van het M.S.S. arrest, waar ernstige tekortkomingen in het Griekse asiel – en opvangsysteem werden vastgesteld, en dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen.

Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin wordt gesteld dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake is in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1982 geboren man. We verwijzen hierbij ook nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde gezond te zijn en dat hij tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Verder merken we betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te

vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

Zo blijkt uit het AIDA-rapport tevens ook dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SFH rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië.

Verder verwijzen we ook naar een rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) dat verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarbij merken we ook op dat uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie zeer duidelijk blijkt dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders.

We benadrukken verder ook dat de betrokkene verder geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederend behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in België expliciet dat hij goed behandeld werd in Italië.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). In dit verband verwijzen we ook naar een rapport van de Raad van Europa ("Report of the fact-finding mission to Italy", 02.03.2017) waarin er sprake is van bezorgdheden in sommige faciliteiten maar waarin ook wordt benadrukt dat de Italiaanse autoriteiten een grote

vastberadenheid tonen om verbeteringen te realiseren. Zo wordt er betreffende de opvangcapaciteit ook gesteld dat er grote inspanningen zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten en dat iedereen die asiel vraagt opvang verkrijgt. Verder worden er ook enkel potentiële problemen inzake artikel 3 en 8 EVRM aangeduid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker van zijn in België verblijvende echtgenote, die de steun van haar echtgenoot nodig heeft, wordt gescheiden (cf. stuk 2).

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel(Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.”.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt(PARMENTIER, S., “De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven”, T.Vreemd. 1992, 318- 324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.).

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, geschonden wordt (nu hij niet kan blijven bij zijn

echtgenote in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker.

Immers dat verzoeker met zijn echtgenote sedert 2012 samenwoont te Gent en dat verzoekers echtgenote wegens verminderde zelfredzaamheid zowel praktisch als financieel afhankelijk is van verzoeker (cf. stuk 2)."

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.1.3. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

3.1.4. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

3.1.4.1. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonoom en dienen onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992,

Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

3.1.4.2. De verzoekende partij voert aan dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing van haar in België verblijvende echtgenote, die steun van haar nodig heeft, gescheiden wordt, dat de bestreden beslissing derhalve een verregaande ingreep is op haar recht op een privé- en gezinsleven en derhalve een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. Zij meent dat volgens de rechtspraak van het EHRM een uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten zodat moet uitgemaakt worden of de inmenging gerechtvaardigd is, dat telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen de bescherming van de openbare orde en het recht op een familieleven, dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat de verzoekende partij hierdoor ondervindt. Zij meent dat de bestreden beslissing niet gerechtvaardigd is daar deze enkel als gevolg heeft dat haar recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt, nu zij niet bij haar echtgenote in België kan blijven en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen. Zij betoogt dat nergens blijkt dat de verwerende partij een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging, dat blijkt dat de verwerende partij geen belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie, dat zij immers sinds 2012 met haar echtgenote samenwoont te Gent en dat haar echtgenote wegens verminderde zelfredzaamheid zowel praktisch als financieel afhankelijk is van haar.

3.1.4.3. In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd aangaande het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij met haar echtgenote:

“Het feit dat betrokkene reeds in juni 2012 in België arriveerde wordt ook bevestigd door het feit dat betrokkene op 19.06.2012 bij de stad Gent een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op basis van het feit dat zijn echtgenote (H.K.M.E. (...), geboren te Gent op 04.01.1969, Belg) te Gent verblijft. Vervolgens werden onze diensten op 21.06.2012 geïnformeerd dat het huwelijk van betrokkene met zijn in België verblijvende echtgenote voorlopig niet geregistreerd wordt omwille van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk bij het parket. Vervolgens wordt er op 27.06.2012 aan betrokkene door onze diensten een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 20) afgeleverd vermits de authenticiteit, waarachtigheid en echtheid van de huwelijksakte van betrokkene niet met zekerheid vastgesteld kan worden waardoor de verwantschap tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote niet op afdoende wijze bewezen is. Vervolgens werd er op 20.09.2012 door het parket te Gent (BE) een ongunstig advies uitgesproken betreffende het huwelijk van betrokkene en zijn Belgische echtgenote, waarna onze diensten op 10.10.2012 geïnformeerd werden dat de erkenning van het huwelijk van betrokkene geweigerd is op basis van dit negatief advies van het parket. Deze beslissing werd vervolgens ook bevestigd in een arrest van het Hof van Beroep te Gent (BE) d.d. 17.09.2015 alsook in verscheidene arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn vrouw een Belgische is en omdat hij tevens ook bij haar te Gent (BE) verblijft.

(...)

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn echtgenote Belgische is en omdat hij reeds bij haar in Gent (BE) woont. Dit verblijf in België van de echtgenote van betrokkene wordt ook benadrukt door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst. We wensen hieromtrent op te merken dat bovenstaande aantoont dat het huwelijk tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote reeds verscheidene keren uitgebreid onderzocht werd door verschillende diensten en instanties (cfr. Gezinshereniging, parket, RVV, Hof van Beroep) en dat telkens besloten of bevestigd werd om het huwelijk tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote niet te erkennen. Hieruit kan dan ook besloten worden dat de onderlinge relatie tussen betrokken en zijn Belgische echtgenote niet te kaderen valt onder de bepalingen van Verordening 604/2013 betreffende gezinsleden zoals bepaald in artikel 2, g) van Verordening 604/2013. Op grond van bovenstaande vaststellingen besluiten we dan ook dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde en erkend huwelijk tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote waarbij tevens ook geen duurzame en stabiele relatie overeenkomstig Verordening 604/2013 en de wet van 15.12.1980 wordt aangetoond. Dit impliceert dan ook dat een overdracht van de betrokkene aan de Italiaanse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt. We benadrukken hierbij ook dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door

vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zouden zijn om zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende echtgenote.

(...)

We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde gezond te zijn en tevens ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer of echtgenote. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Verder merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn broer of echtgenote meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokken en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer of echtgenote zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer of echtgenote van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.”

3.1.4.4. De verzoekende partij toont geenszins aan dat voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn. Uit voormelde motieven blijkt dat de voorgehouden gezinsrelatie tussen de verzoekende partij en haar echtgenote niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt omwille van enerzijds het feit dat er geen sprake is van een naar behoren geattesteerd en erkend huwelijk waarbij tevens ook geen duurzame en stabiele relatie wordt aangetoond en anderzijds het ontbreken van bijkomende elementen van afhankelijkheid, zodat blijkt dat de bestreden beslissing rekening houdt met het door haar voorgehouden familieleven met haar echtgenote.

Met de enkele stelling dat zij sedert 2012 samenwoont met haar echtgenote in Gent, weerlegt de verzoekende partij geenszins volgende motieven: “We wensen hieromtrent op te merken dat bovenstaande aantoont dat het huwelijk tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote reeds verscheidene keren uitgebreid onderzocht werd door verschillende diensten en instanties (cfr. Gezinshereniging, parket, RVV, Hof van Beroep) en dat telkens besloten of bevestigd werd om het huwelijk tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote niet te erkennen. (...) Op grond van bovenstaande vaststellingen besluiten we dan ook dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde en erkend huwelijk tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote waarbij tevens ook geen duurzame en stabiele relatie overeenkomstig Verordening 604/2013 en de wet van 15.12.1980 wordt aangetoond. Dit impliceert dan ook dat een overdracht van de betrokkene aan de Italiaanse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt.” en “Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel

8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zouden zijn om zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende echtgenote.” Het louter samenwonen toont op zich nog geen affectieve relatie en dus geen effectief beleefde gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM aan. Uit het louter samenwonen kan evenmin afgeleid worden dat er sprake is van een afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en haar echtgenote. Het toont geenszins aan dat bij een scheiding de verzoekende partij en haar echtgenote niet in staat zouden zijn om zelfstandig te leven.

In zoverre de verzoekende partij wijst op een verminderde zelfredzaamheid van haar echtgenote en hiertoe stukken voegt bij haar verzoekschrift, kan de Raad enkel vaststellen dat zij dit niet aanhaalde tijdens het Dublin-interview. Dit wordt eveneens vermeld in de bestreden beslissing: *“Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zouden zijn om zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende echtgenote. (...) ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer of echtgenote.”* Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan zij geen kennis had en die door de verzoekende partij niet werden aangebracht tijdens het gehoor. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde documenten betreffende de zelfredzaamheid van haar echtgenote niet dienstig kunnen worden bijgebracht. Bovendien kan de Raad erop wijzen dat de bewering van de verzoekende partij dat haar echtgenote wegens verminderde zelfredzaamheid financieel afhankelijk is van haar, tegengesproken wordt door haar verklaringen tijdens het Dublin-gehoor, nu zij op de vraag of zij bestaansmiddelen heeft onder meer antwoordde dat zij onderhouden wordt door haar vrouw (administratief dossier, Dublin-gehoor, vraag 28).

3.1.4.5. Nu de verzoekende partij het bestaan van een effectief doorleefd gezinsleven met haar echtgenote niet aannemelijk maakt, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

3.1.5. Nu het bestaan van een beschermingswaardig gezins- en familieleven niet werd aangetoond, kan de verwerende partij ook niet worden verweten hieromtrent geen afweging te hebben gemaakt. De afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij is slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744).

Gezien er geen sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, is er aldus geen sprake van een inmenging en kan de verzoekende partij aldus niet dienstig voorhouden dat de inmenging disproportioneel is.

3.1.6. In zoverre de verzoekende partij meent dat de relatie met haar echtgenote een beschermingswaardig privéleven uitmaakt wijst de Raad erop dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat er geen duurzame en stabiele relatie wordt aangetoond en dit dan ook impliceert dat een overdracht aan de Italiaanse autoriteiten geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De verzoekende

partij toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk of foutief zijn in het licht van privéleven bestaande uit haar relatie met haar echtgenote.

De Raad van State heeft reeds meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het 'sociaal en economisch welzijn' dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar opgebouwde sociale relaties met haar echtgenote van die aard en intensiteit zijn dat zij, *in casu*, wel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en dat er sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

In zoverre de verzoekende partij wijst op een verminderde zelfredzaamheid van haar echtgenote en hiertoe stukken voegt bij haar verzoekschrift, herhaalt de Raad dat zij dit niet aanhaalde tijdens het Dublin-interview, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Betreffende het samenwonen te Gent, wijst de Raad erop dat door het louter wijzen op een samenwoning de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de sociale relaties met haar echtgenote van die aard en intensiteit zijn dat ze onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

3.1.7. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van het proportionaliteitsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing in eerste instantie stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag nu deze aan Italië toekomt, het land waar verzoeker op 11 juni 2012 asiel heeft aangevraagd.

Verzoeker wijst erop dat hij uitdrukkelijk ontkent dat hij in Italië op 11 juni 2012 zou asiel hebben aangevraagd minstens had hij hiertoe niet de intentie nu hij wou doorreizen naar België, waar zijn echtgenote en broer wonen.

Dat het in strijd is met het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en verzoekers rechten van verdediging wanneer verweerder ter motivatie in zijn bijlage 26quater nog verwijst naar een feit/aankomst in Italië welke ondertussen dateert van juni 2012 terwijl verzoekers echtgenote en broer in België wonen, verzoeker met zijn echtgenote samenwoont te Gent, verzoekers echtgenote wegens verminderde zelfredzaamheid zowel praktisch als financieel afhankelijk is van verzoeker, verzoeker reeds in het bezit was van een attest van immatriculatie en van een bijlage 35, verzoeker reeds sedert 6 november 2013 als hulpkok in dienst is bij S&R NV, gevestigd te 9040 Gent, Victor Braeckmanlaan 180, verzoeker met succes Nederlandse taallessen volgde, verzoeker het certificaat van de opleiding hulpkok aan het CVO Gent, het getuigschrift maatschappelijke oriëntatie en het attest van inburgering behaalde, verzoeker voor het schooljaar 2017-2018 is opgeschreven voor de opleiding kok, verzoeker heden als vrijwilliger is ingeschakeld bij samenlevingsopbouw Gent, verzoeker nog steeds is aangesloten bij Partena ziekenfonds,... (cf. stukken 2-9).

Dat verzoeker geenszins werd gehoord aangaande zijn integratie en tewerkstelling in België, aangaande de gezondheidstoestand van zijn echtgenote,..., waardoor er eveneens sprake is van schending van de hoorplicht.

Dat verzoeker verder opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker, hem te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek en verzoekers rechten van verdediging hem aan te schrijven/uit te nodigen bewijstukken aangaande zijn integratie en tewerkstelling in België, aangaande de gezondheidstoestand van zijn echtgenote, aangaande de oprechtheid van zijn huwelijk,.... neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker voorafgaandelijk uitgenodigd om gehoord te worden en/of bijkomende documenten neer te leggen.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van verzoekers rechten van verdediging.”

3.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.2.2. Waar de verzoekende partij uitdrukkelijk ontkent dat hij in Italië op 11 juni 2012 asiel zou hebben aangevraagd minstens hiertoe de intentie niet had nu hij wou doorreizen naar België, waar haar echtgenote en broer wonen, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing hieromtrent gemotiveerd werd: *“Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken in Italië verklaarde betrokkene dat zijn vingerafdrukken inderdaad geregistreerd werden in Italië maar hij ontkende dat dit gebeurde omwille van een asielaanvraag. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk aantoonde dat de vingerafdrukken van betrokkene in Italië geregistreerd werden omwille van een asielaanvraag. Dit toont dan ook aan dat betrokkene effectief asiel vroeg in Italië.”* en *“Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”* Met het louter herhalen van haar stellingen, weerlegt de verzoekende partij deze motieven niet.

3.2.3. Waar de verzoekende partij meent dat het in strijd is met de door haar aangevoerde beginselen te verwijzen naar een aankomst in Italië in 2012 terwijl haar echtgenote en broer in België wonen en zij met haar echtgenote samenwoont te Gent, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt waarom deze elementen niet kunnen leiden tot de vaststelling dat België verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. Door enkel te stellen dat de aangevoerde beginselen geschonden zijn door te verwijzen naar een aankomst in Italië in 2012 gelet op deze elementen, beperkt de verzoekende partij zich tot het niet eens zijn met de bestreden beslissing doch toont zij geenszins aan dat motieven hieromtrent foutief of kennelijk onredelijk zijn of het gevolg zijn van een onzorgvuldige beoordeling.

Waar zij meent dat de door haar ingeroepen beginselen geschonden zijn door te verwijzen naar een aankomst in Italië terwijl haar echtgenote wegens verminderde zelfredzaamheid zowel praktisch als financieel afhankelijk is van haar, herhaalt de Raad dat zij dit niet aanhaalde tijdens het Dublin-interview.

Dit wordt eveneens vermeld in de bestreden beslissing: *“Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44: Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zouden zijn om zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende echtgenote. (...) ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer of echtgenote.”* Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of te motiveren over elementen waarvan zij geen kennis had en die door de verzoekende partij niet werden aangebracht tijdens het gehoor. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde documenten betreffende de zelfredzaamheid van haar echtgenote niet dienstig kunnen worden bijgebracht. Bovendien kan de Raad erop wijzen dat de bewering van de verzoekende partij dat haar echtgenote wegens verminderde zelfredzaamheid financieel afhankelijk is van haar, tegengesproken wordt door haar verklaringen tijdens het Dublin-gehoor, nu zij op de vraag of zij bestaansmiddelen heeft onder meer antwoordde dat zij onderhouden wordt door haar vrouw (administratief dossier, Dublin-gehoor, vraag 28).

Voorts is de verzoekende partij van mening dat de door haar aangehaalde beginselen geschonden zijn doordat de verwerende partij nog naar het feit verwijst dat zij in Italië aankwam terwijl zij intussen reeds in het bezit was van een attest van immatriculatie en een bijlage 35, dat zij werkte als hulpkok, dat zij met succes Nederlandse lessen volgde, dat zij het certificaat van de opleiding hulpkok behaalde alsook van maatschappelijke oriëntatie en inburgering, dat zij voor het schooljaar 2017-2018 ingeschreven is voor de opleiding van kok en heden als vrijwilliger werkt bij samenlevingopbouw Gent en zij aangesloten is bij het Partena-ziekenfonds. Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij niet verduidelijkt op grond van welke bepaling van de Dublin III-Verordening of de Vreemdelingenwet de verwerende partij bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor het behandelen van haar asielaanvraag, gehouden is rekening te houden met elementen van verblijf en integratie, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij deze elementen niet heeft aangebracht tijdens haar gehoor op 15 mei 2017, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Uit het Dublin-gehoor van 15 mei 2017 blijkt duidelijk dat de verzoekende partij gevraagd werd of er een specifieke reden was waarom zij precies in België een asielaanvraag wilde indienen en dat zij daarbij enkel verwees naar haar huwelijk met een Belgische (administratief dossier, Dublin-gehoor, vraag 27). Op de vraag of zij andere nuttige informatie had, stelde zij geen te hebben (administratief dossier, Dublin-gehoor, vraag 29). De verzoekende partij toont niet aan dat zij deze elementen en stavingstukken had meegedeeld aan de gemachtigde. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of te motiveren over elementen waarvan zij geen kennis had en die door de verzoekende partij niet werden aangebracht tijdens het gehoor. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde documenten betreffende het verblijf en integratie niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

3.2.4. Waar de verzoekende partij stelt dat zij geenszins gehoord werd en/of uitgenodigd werd om stukken bij te brengen aangaande haar integratie, tewerkstelling en de gezondheid van haar echtgenote, toont zij geenszins aan op welke grond de verwerende partij gehouden was specifiek te informeren naar haar integratie en tewerkstelling. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij gehoord werd op 15 mei 2017 en dat haar gevraagd werd of er een specifieke reden was waarom zij in België een asielaanvraag wilde indienen, zodat de verzoekende partij de mogelijkheid had te wijzen op haar integratie, tewerkstelling en de gezondheid van haar echtgenote, wat zij aldus nagelaten heeft te doen. Een schending van de hoorplicht ligt dan ook niet voor.

Waar de verzoekende partij meent dat het de verwerende partij toekwam haar uit te nodigen bewijsstukken bij te brengen aangaande de oprechtheid van haar huwelijk, wijst de Raad op wat volgt. Daargelaten de vraag of de hoorplicht in deze omstandigheden van toepassing is, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de beoordeling betreffende het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor haar asielaanvraag en de beoordeling van de al dan niet van toepassing zijn van bepaalde bepalingen van de Dublin III-Verordening. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet specifiek toelicht welke elementen die zij had kunnen bijbrengen die de oprechtheid van haar huwelijk had kunnen staven. Uit de enkele stelling dat zij samenwonen kan geen oprechtheid van het huwelijk worden afgeleid. In zoverre zij zou wensen te verwijzen naar de door haar voorgelegde stukken, stelt de Raad vast dat enkel de verklaring van de huisarts dat mevrouw K.H. een verminderde zelfredzaamheid heeft en door haar beperkte vaardigheden en medische problemen zowel praktisch als financieel steunt op haar echtgenoot en de verklaring van de echtgenote een indicatie bevatten van de relatie tussen de verzoekende partij en haar echtgenote. Echter betreffen beide documenten loutere verklaringen die geenszins ondersteund worden door objectieve stavingstukken. Met de loutere verklaring van de echtgenote betreffende hun relatie toont de verzoekende partij gelet op het feit dat reeds meermaals geoordeeld werd – na uitgebreid onderzoek door verschillende diensten en instanties – dat het huwelijk niet kan erkend worden, bij gebrek aan ondersteunende elementen die erop zouden wijzen dat heden deze beoordeling niet langer opgaat, geenszins de oprechtheid van het huwelijk aan. Ook de loutere verklaring van de huisarts dat de echtgenote van de verzoekende partij op haar steunt omwille van verminderde zelfredzaamheid, kan bezwaarlijk de oprechtheid van het huwelijk waarover reeds meermaals werd geoordeeld dat dit niet erkend kan worden, aantonen. Bovendien, het weze herhaald, wordt de verklaring van de huisarts dat de echtgenote van de verzoekende partij wegens verminderde zelfredzaamheid financieel afhankelijk is van haar, tegengesproken door haar verklaringen tijdens het Dublin-gehoor, nu zij op de vraag of zij bestaansmiddelen heeft onder meer antwoordde dat zij onderhouden wordt door haar vrouw (administratief dossier, Dublin-gehoor, vraag 28).

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij argumenten of stukken had kunnen bijbrengen waardoor de verwerende partij – niettegenstaande reeds meermaals werd beslist tot het niet erkennen van het huwelijk – de oprechtheid van het huwelijk had aanvaard. Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.5. De verzoekende partij maakt dan ook de schending van de door haar aangevoerde beginselen niet aannemelijk.

Bovendien zijn de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (*cf.* RvS 3 november 2003, nr. 124.957), zodat de verzoekende partij de schending ervan niet dienstig kan inroepen.

3.2.6. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3. In een derde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 16 en 17 van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, §2 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. De verzoekende partij meent dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout.

3.3.1. Het derde middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“Dat verweerder in de bestreden beslissing de art. 16 en 17 van de Verordening (EG) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking), de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 51/5, § 2 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting schendt en een kennelijke beoordelingsfout begaat, wanneer deze in de bestreden beslissing naliet grondig en afdoende te motiveren waarom verzoekers argumenten, opdat de Belgische autoriteiten zelf het onderzoek van d door verzoekers in België ingediende asielaanvragen op zich zouden nemen, niet konden weerhouden worden.

Dat geenszins verweerder in de bestreden beslissing op een afdoende manier motiveerde waarom verzoekers langdurig verblijf sedert juni 2012 in België, verzoekers samenwoont sedert juni 2012 met zijn echtgenote, mevrouw Hotte, verzoekers noodzakelijke steun aan zijn echtgenote, verzoekers tewerkstelling sedert 6 november 2013 als hulpkok in dienst is bij S&R NV, verzoekers in België gevolgde (beroeps)opleidingen en integratie,... niet kan weerhouden worden als gegronde (humanitaire)redenen om verzoekers aanvraag in België alsnog te behandelen.”

3.3.2. In wezen betoogt de verzoekende partij opnieuw dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt waarom haar argumenten, met name haar verblijf sedert juni 2012 in België, haar samenwoont sedert 2012 met haar echtgenote, de door haar geboden steun aan haar echtgenote, haar tewerkstelling sedert 6 november 2013 als hulpkok en haar gevolgde opleidingen en integratie, niet konden worden weerhouden als gegronde humanitaire redenen om haar aanvraag in België te behandelen.

Waar de verzoekende partij meent dat uit de motieven niet blijkt waarom haar samenwoont sedert 2012 met haar echtgenote niet kan aanvaard worden als humanitaire grond om haar aanvraag in België te behandelen, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt waarom dit element niet kan leiden tot de vaststelling dat België verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij. De stelling van de verzoekende partij mist dan ook feitelijk grondslag. Immers wordt hieromtrent gemotiveerd: *“Het feit dat betrokkene reeds in juni 2012 in België arriveerde wordt ook bevestigd door het feit dat betrokkene op 19.06.2012 bij de stad Gent een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende op basis van het feit dat zijn echtgenote (H.K.M.E. (...), geboren te Gent op 04.01.1969, Belg) te Gent verblijft. Vervolgens werden onze diensten op 21.06.2012 geïnformeerd dat het huwelijk van betrokkene met zijn in België verblijvende echtgenote voorlopig niet geregistreerd wordt omwille van een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk bij het parket. Vervolgens wordt er op 27.06.2012 aan betrokkene door onze diensten een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 20) afgeleverd vermits de authenticiteit, waarachtigheid en echtheid van de huwelijksakte van betrokkene niet met zekerheid vastgesteld kan worden waardoor de verwantschap tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote niet op afdoende wijze bewezen is. Vervolgens werd er op 20.09.2012 door het parket te Gent (BE) een ongunstig advies uitgesproken betreffende het huwelijk van betrokkene en zijn Belgische echtgenote, waarna onze diensten op 10.10.2012 geïnformeerd werden dat de erkenning van het huwelijk van betrokkene geweigerd is op basis van dit negatief advies van het parket. Deze beslissing werd vervolgens ook bevestigd in een arrest van het Hof van Beroep te Gent (BE) d.d. 17.09.2015 alsook in verscheidene arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).*

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn vrouw een Belgische is en omdat hij tevens ook bij haar te Gent (BE) verblijft.

(...)

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn echtgenote Belgische is en omdat hij reeds bij haar in Gent (BE) woont. Dit verblijf in België van de echtgenote van betrokkene wordt ook benadrukt door de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst. We wensen hieromtrent op te merken dat bovenstaande aantoon dat het huwelijk tussen

betrokkene en zijn Belgische echtgenote reeds verscheidene keren uitgebreid onderzocht werd door verschillende diensten en instanties (cfr. Gezinshereniging, parket, RVV, Hof van Beroep) en dat telkens besloten of bevestigd werd om het huwelijk tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote niet te erkennen. Hieruit kan dan ook besloten worden dat de onderlinge relatie tussen betrokken en zijn Belgische echtgenote niet te kaderen valt onder de bepalingen van Verordening 604/2013 betreffende gezinsleden zoals bepaald in artikel 2, g) van Verordening 604/2013. Op grond van bovenstaande vaststellingen besluiten we dan ook dat in dit geval niet kan worden gesproken van een naar behoren geattesteerde en erkend huwelijk tussen betrokkene en zijn Belgische echtgenote waarbij tevens ook geen duurzame en stabiele relatie overeenkomstig Verordening 604/2013 en de wet van 15.12.1980 wordt aangetoond. Dit impliceert dan ook dat een overdracht van de betrokkene aan de Italiaanse instanties geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) inhoudt. We benadrukken hierbij ook dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen zijn afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie - of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zouden zijn om zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende echtgenote.

(...)

We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde gezond te zijn en tevens ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer of echtgenote. We wensen dan ook te benadrukken dat tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent zijn fysieke of mentale gezondheidstoestand. Verder merken we op dat een overdracht van betrokkene naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch impliceert dat betrokkene geen enkele vorm van financiële of sociale steun van zijn broer of echtgenote meer kan ontvangen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokken en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende broer of echtgenote zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de broer of echtgenote van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen.”

Waar de verzoekende partij meent dat uit de motieven niet blijkt waarom de door haar geboden steun aan haar echtgenote niet kan aanvaard worden als humanitaire grond om haar aanvraag in België te behandelen, herhaalt de Raad dat zij dit niet aanhaalde tijdens het Dublin-interview. Dit wordt eveneens vermeld in de bestreden beslissing: “Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zouden zijn om zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet

kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende echtgenote. (...) ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer of echtgenote.” Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of te motiveren over elementen waarvan zij geen kennis had en die door de verzoekende partij niet werden aangebracht tijdens het gehoor. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde documenten betreffende de zelfredzaamheid van haar echtgenote niet dienstig kunnen worden bijgebracht. Bovendien kan de Raad erop wijzen dat de bewering van de verzoekende partij dat zij noodzakelijke steun biedt aan haar echtgenote, tegengesproken wordt door haar verklaringen tijdens het Dublin-gehoor, nu zij op de vraag of zij bestaansmiddelen heeft onder meer antwoordde dat zij onderhouden wordt door haar vrouw (administratief dossier, Dublin-gehoor, vraag 28).

Ten slotte meent de verzoekende partij dat uit de motieven niet blijkt waarom haar verblijf sedert 2012 in België, haar tewerkstelling sedert 6 november 2013 als hulpkok en haar in België gevolgde opleidingen en integratie, niet kan aanvaard worden als humanitaire grond om haar aanvraag in België te behandelen. De Raad stemt vast dat de verzoekende partij de elementen van tewerkstelling en integratie niet heeft aangebracht tijdens haar gehoor op 15 mei 2017, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Uit het Dublin-gehoor van 15 mei 2017 blijkt duidelijk dat de verzoekende partij gevraagd werd of er een specifieke reden was waarom zij precies in België een asielaanvraag wilde indienen en dat zij daarop enkel verwees naar haar huwelijk met een Belgische (administratief dossier, Dublin-gehoor, vraag 27). Op de vraag of zij andere nuttige informatie had, stelde zij geen te hebben (administratief dossier, Dublin-gehoor, vraag 29). De verzoekende partij toont niet aan dat zij deze elementen en stavingstukken had meegedeeld aan de gemachtigde. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of te motiveren over elementen waarvan zij geen kennis had en die door de verzoekende partij niet werden aangebracht tijdens het gehoor. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde documenten betreffende het verblijf en integratie niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting.

3.4.1. Het vierde middel wordt door de verzoekende partij uiteengezet als volgt:

“Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers huwelijk, verzoekers gezins- en familieleven in België (verzoeker woont te Gent duurzaam samen met zijn echtgenote, die wegens verminderde zelfredzaamheid zowel praktisch als financieel afhankelijk is van verzoeker) en met verzoekers integratie en tewerkstelling in België, waardoor hij mede in de gezinsinkomsten voorziet (cf. stukken 2-9).

Dat er door verweerder, in strijd met de het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

3.4.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4.3. De verzoekende partij is van mening dat uit de bestreden beslissing diende te blijken dat de verwerende partij rekening had gehouden met haar gezins- en familielevens in België (dat zij immers duurzaam samenwoont met haar echtgenote te Gent en dat haar echtgenote wegens verminderde zelfredzaamheid zowel praktisch als financieel van haar afhankelijk is) en met haar integratie en tewerkstelling in België waardoor zij mede in het gezinsinkomen voorziet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.4.4. Ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling schrijft geen andere elementen voor waarmee rekening moet worden gehouden. Bijgevolg kan de verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij aanvoert dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden met haar integratie en tewerkstelling in België waardoor zij mede in het gezinsinkomen voorziet.

3.4.5. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts wel degelijk dat de verwerende partij rekening gehouden heeft met haar gezins- en familielevens. Zo blijkt uit de bestreden beslissing dat gemotiveerd werd waarom de aanwezigheid van haar echtgenote en haar broer op het Belgische grondgebied niet leiden tot het niet afleveren van de bestreden beslissing.

3.4.6. In zoverre de verzoekende partij meent dat rekening had moeten gehouden worden, in het kader van haar gezins- en familielevens, met het feit dat haar echtgenote wegens verminderde zelfredzaamheid zowel praktisch als financieel van haar afhankelijk is, wijst de Raad er nogmaals op dat zij dit niet aanhaalde tijdens het Dublin-interview. Dit wordt eveneens vermeld in de bestreden beslissing: *“Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens geen dergelijke elementen. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM vermits een relatie van afhankelijkheid de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan dient te overstijgen en in die mate sterk moet zijn dat als gevolg van een scheiding de betreffende gezinsleden niet in staat zouden zijn om zelfstandig te leven. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de familieleden zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kunnen functioneren. We zijn van oordeel dat dit niet van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende echtgenote. (...) ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer of echtgenote.”* Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of te motiveren over elementen waarvan zij geen kennis had en die door de verzoekende partij niet werden aangebracht tijdens het gehoor. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan

voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde documenten betreffende de zelfredzaamheid van haar echtgenote niet dienstig kunnen worden bijgebracht. Bovendien kan de Raad erop wijzen dat de bewering van de verzoekende partij dat zij noodzakelijke steun biedt aan haar echtgenote, tegengesproken wordt door haar verklaringen tijdens het Dublin-gehoor, nu zij op de vraag of zij bestaansmiddelen heeft onder meer antwoordde dat zij onderhouden wordt door haar vrouw (administratief dossier, Dublin-gehoor, vraag 28).

3.4.7. De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER